

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Thomæ A Kempis Can. Reg. S. Augustini. De Imitatione Christi Libri Quatuor

Thomas <von Kempen>

Augustæ Vindel., 1772

Caput XX. De amore solitudinis, & silentii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45780](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45780)

indignos tantæ adhuc gloriæ, quæ
revelabitur in nobis tempore præfinito;
& studeamus nos melius ad exitum præparare.

Beatus servus (ait Evangelista Lucas) *quem, cum venerit Dominus, invenit vigilantem. Amen dico vobis, super omnia bona sua constituet eum.*

CAPUT XX.

De amore solitudinis, & silentii.

I. **Q**uære aptum tempus vacandi tibi, & de beneficiis Dei frequenter cogita.

Relinque curiosa. Tales perlegematas, quæ compunctionem magis præstant, quam occupationem.

Si te subtraxeris a superfluis locutionibus, & otiosis circuitionibus, nec non a novitatibus, & rumoribus audiendis; invenies tempus sufficiens & aptum pro bonis meditationibus instituendis.

Maximi Sanctorum humana con-

fortia, ubi poterant, vitabant, & Deo in secreto servire eligebant.

2. Dixit quidam: *Quoties inter homines fui, minor homo redii.*

Hoc sæpius experimur, quando diu confabulamur. Facilius est omnino tacere, quam verbo non excedere.

Facilius est domi latere, quam foris se posse sufficienter custodire.

Qui igitur intendit ad interiora, & spiritualia pervenire, oportet eum cum Jesu a turba declinare.

Nemo secure apparet, nisi qui libenter latet.

Nemo secure loquitur, nisi qui libenter tacet.

Nemo secure præest, nisi qui libenter subest.

Nemo secure præcipit, nisi qui bene obedire didicit.

3. Nemo secure gaudet, nisi bonæ conscientiae in se testimonium habeat.

Sem-

Semper tamen Sanctorum securitas plena timoris Dei extitit.

Nec eo minus solliciti & humiles in se fuerunt, quia magnis virtutibus & gratia emicuerunt.

Pravorum autem securitas ex superbia & præsumptione sui oritur, & in fine in deceptionem sui ipsius vertitur.

Nunquam promittas tibi securitatem in hac vita, quamvis bonus videaris cœnobita, aut devotus eremita.

Sæpe meliores in æstimatione hominum gravius periclitati sunt propter suam nimiam confidentiam.

Unde multis utilius est, ut non penitus tentationibus careant, sed sæpius impugnentur: ne nimium securi sint: ne forte in superbiam eleventur; ne etiam ad exteriores consolationes licentius declinent.

O qui nunquam transitoriam lætiam quæreret, qui nunquam cum mundo se occuparet, quam bonam conscientiam servaret! O

O qui omnem vanam sollicitudinem amputaret, & duntaxat salutaria, ac Divina cogitaret, & totam spem suam in Deo constitueret, quam magnam pacem, & quietem possideret!

5. Nemo dignus est cœlesti consolatione, nisi diligenter se exercuerit in sancta compunctione.

Si vis cordatenus compugni, intra cubile tuum, & exclude tumultus mundi, sicut scriptum est: *In cubilibus vestris compungimini.* In cella invenies, quod de foris sæpius amittes.

Cella continuata dulcescit, & si in principio conversionis tuæ bene eam incolueris, & custodieris, erit postea tibi dilecta amica, & gratissimum solatium.

6. In silentio, & quiete proficit anima devota, & discit abscondita scripturarum.

Ibi inveniet fluentia lacrimarum, quibus singulis noctibus se lavet &

mun-

mundet: ut Conditori suo tanto familiarior fiat, quanto longius ab omni seculari tumultu degit.

Qui ergo se abstraxit a notis & amicis, approximabit illi Deus cum Angelis sanctis.

Melius est latere, & sui curam agere, quam, se neglecto, signa facere.

Laudabile est homini religioso raro foras ire, fugere videri, nolle etiam homines videre.

7. Quid vis videre, quod non licet habere? *Transit mundus & concupiscentia ejus.*

Trahunt desideria sensualitatis ad spatiandum; sed cum hora transierit, quid nisi gravitatem conscientiae, & cordis dispersionem reportat;

Lætus exitus tristem sæpe reditum parit: & læta vigilia serotina triste mane facit.

Sic omne carnale gaudium blande intrat, sed in fine mordet, & perimit.

Quid

Quid potes alibi videre, quod hic non vides? Ecce cœlum, & terram, & omnia elementa: nam ex istis omnia sunt facta.

8. Quid potes alicubi videre, quod diu potest sub sole permanere?

Credis te forsitan satiari, sed non poteris pertingere.

Si cuncta videris præsentia, quid esset nisi visio vana?

Leva oculos ad Deum in excelsis, & ora pro peccatis tuis, & negligentibus.

Dimitte vana vanis: tu autem intendende illis, quæ tibi præcepit Deus.

Claude super te ostium tuum; & voca ad te Jesum dilectum tuum.

Mane cum eo in cella, quia non invenies alibi tantam pacem.

Si non exisses, nec quidquam de rumoribus audisses, melius in bona pace permanisses. Ex quo nova delectat aliquando audire, oportet te exinde turbationem cordis tolerare.

CA